

Rozhodnutí je v právní moci dne

a je vykonatelné dnem 5. 4. 2019

V Liberci dne 23.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Liberci rozhodl v hlavním líčení konaném dne 13. března 2019 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Blanky Škrétové a soudců přísedících Zity Frydrychové a Pavla Stránského,

takto:

Obžalovaný

██████████ narozený ██████████ trvale bytem ██████████ adresa
pro účely doručování ██████████

je vinen, že

dne 6. prosince 2017 v době kolem 16:00 hodin v Liberci v ulici u Družiny chytil sevřením za ramena zezadu poškozenou nezletilou ██████████ nar. ██████████ která se otočila v domnění, že je to někdo známý, a když zjistila, že za ní stojí cizí muž, ze sevření se vyškubla a utíkala ulicí, kde ji po 50 až 100 metrech obžalovaný doběhl, objal ji oběma rukama zezadu kolem těla v oblasti prsou, namáčkl ji násilím na své tělo, a rukou zacpával ústa, aby nekřičela, neboť stále volala o pomoc a oblečený, pánví se ztopořeným penisem opakovaně přirážel do zadní části těla poškozené, přičemž zrychleně dýchal, kdy poškozená se snažila uvolnit ze sevření a obviněného odstrkávala rukama a kousla do ruky, a také se opakovaně snažila sahat po klice autoservisu, u kterého oba stáli, ale obžalovaný ji znovu stáhl na své tělo, když ve dveřích autoservisu se objevil svědek ██████████ kterého se poškozená chytila za ruku, a tento ji vzal dovnitř a zabránil tak obžalovanému v dalším jednání,

tedy

jiného násilím donutil k pohlavnímu styku a čin spáchal na dítěti.

Tím spáchal

zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 185 odst. 2 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 2 trestního zákoníku k **souhrnnému trestu odnětí** svobody v trvání **tří (3) let**.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu odnětí svobody **podmíněně odkládá** a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví **zkušební doba** v trvání **tří (3) let**.

Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku **se ruší výrok o trestu**, který byl obžalovanému uložen trestním příkazem Okresního soudu v Liberci ze dne 9. 7. 2018, č. j. **2 T 96/2018-63**, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 99 odst. 2, písm. b), odst. 4 trestního zákoníku se obžalovanému **ukládá ochranné léčení protitoxikomanické v ambulantní formě**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen **nahradit poškozené** [redacted] nar. [redacted], zastoupené zákonnými zástupci [redacted] nar. [redacted] a [redacted] nar. [redacted], v řízení zastoupené zmocněncem JUDr. Alexandrem Šoljakem, **nemajetkovou újmu ve výši 100 000 Kč**.

Odůvodnění:

1. Na obžalovaného byla státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Liberci podána obžaloba pro skutek uvedený ve výroku tohoto rozsudku. Skutkový stav byl prokázán v hlavním líčení.
2. Obžalovaný v hlavním líčení vypověděl, že si slečnu spletl se svou přítelkyní kvůli podobnému účesu a barvě vlasů, chtěl ji obejmout a říct jí, že ji miluje. Neosahával ji, ani není pravdou, že by mu stál penis, čtyři dny nespál a bral drogy. S uvedenou přítelkyní [redacted] nějakou dobu bydlel, teď spolu nejsou, ona někam odešla. O poškozené si myslel, že je to jeho přítelkyně, i ve chvíli, kdy začala křičet, neboť jeho přítelkyně to také dělala, když se bránila, bral to jako hru; s přítelkyní měl vztah asi 2,5 nebo 3 roky, o incidentu přítelkyni řekl. Volání o pomoc poškozené nepochopil, neboť byl pod vlivem návykových látek. Od uvedeného incidentu se snažil nějak léčit, ale nevyšlo to, půjde na pohovor do centra Advaita. Narkotika naposledy užil zhruba před týdnem, chtěl se předávkovat k smrti. V projednávané době měl práci, užíval drogy, a sice pervitin v množství 1,5 g denně, hodinu před incidentem si dal jointa marihuany. K okolnostem skutku pak uvedl, že zrychleně dýchal proto, že běžel, vzdálenost od zastávky k autoservisu je 300 – 400 metrů a poškozená před ním utíkala, proto za ní běžel, když ji dohnal až u zmíněného autoservisu. Omluvný dopis poškozené neposílal, neboť neví, kde jmenovaná bydlí. V minulosti měl psychiatrické problémy, ohrožoval sám sebe, byl 10 dnů hospitalizován v PN Kosmonosy.
3. Vzhledem k tomu, že svědkyně [redacted] je osobou mladší 18 let a byla v přípravném řízení vyslýchána k okolnostem, jejichž oživování by vzhledem k jejímu věku mohlo nepříznivě ovlivňovat její duševní vývoj, rozhodl soud o přečtení její svědecké výpovědi z přípravného řízení. Svědkyně popsala průběh incidentu tak, že šla z autobusové zastávky směrem domů, když jí někdo položil ruce na obě ramena, svědkyně si myslela, že je to nějaký její známý, když se otočila, viděla neznámého člověka, ten ji pořád držel, byl špinavý, vypadal divně, svědkyně se vylekala a začala utíkat, přitom volala o pomoc, ze zad jí spadla taška, běžela k autoservisu, který provozují známí jejích rodičů. Před jeho dveřmi ji muž dohnal, chytil ji

zezadu zhruba v úrovni prsou, přitahoval si ji hodně k tělu, tiskl se jí přirozením na zadek. Svědkyně dosud s nikým nespala, ale domnívala se, že muž měl erekci. Když ji k sobě přitahala, dal jí pravou ruku přes pusku, pak nemohla volat o pomoc a huň se jí dýchalo, muž při činu zrychleně dýchal, vzdychal, nepříjemné vzdechy, to je hlavní věc, kterou si pamatuje. Svědkyně se mu po celou dobu snažila vymanit, muž směrem k ní přirážel, pořád mlčel, svědkyně se bála, že ji znásilní. Dále svědkyně popsala, že se pokoušela dosáhnout na kliku od autodílny, od té ji muž několikrát odtáhl, až poté se jí podařilo dveře otevřít nebo je otevřel automechanik zevnitř, ten na ně zakřičel, ať si to nechají na někde jinde. Svědkyně se chytila mechanika, přitom křičela, že druhého muže nezná a že je sousedka, dostala se dovnitř, muž, který ji napadl, ji poté pustil a potom tam nebyl. Majitelé autoservisu svědkyni poznali, zavolali policii. Když přijela na policii, viděla tam bundu útočníka. K následkům incidentu svědkyně uvedla, že se bojí vyjít na ulici, vzhledem k tomu, že se incident stal v bezprostřední blízkosti jejího domu; rodiče ji vozí do školy a ze školy, má nepříjemné pocity třeba po setmění, bojí se, i když vyjde před dům. Z útrap fyzických jí vzniklo jen pohmoždění hrudníku z toho, jak silně ji muž svíral, sevření bylo silné a svědkyni trvalo dlouho, než se z něj dostala. K popisu muže uvedla, že měřil asi 170 – 175 cm, hubenější postavy, byl oblečen do volné bundy, věk kolem 20 let. Podle očí vypadal, že je mimo. Alkohol ani nic jiného z muže necítila, neboť trpěla chronickou rýmou, po celou dobu muž nic neříkal, nesnažil se jí nic vzít nebo jí sahat do kapes. Pokud se její současná výpověď liší od podaného vysvětlení, je to tím, že se bála, při jejím výsledku byl muž hned vedle, slyšela, jak se ho policisté ptají, zda má nějaké nemoci a jak na něj křičí, ať se obleče, když šla na toaletu, držel přes muže policista plenu. Ohledně vzdechů se zmiňovala již při podání vysvětlení, přestože to není zapsané.

4. V postavení svědka byl v hlavním líčení vyslechnut zaměstnanec autoservisu Jakub Pešl, ten vypověděl, že na incident si pamatuje, byl v práci, slyšel hluk zvenčí, tak se šel podívat, co se tam děje, viděl dvě osoby, připadaly mu jako děti, které si hrají, chtěl je odehnat, ale dívka dost razantně křičela a vypadala vyděšeně. Musel dívku přitáhnout k sobě, aby ji mladík pustil. Pak už události nevěnoval pozornost, nevzpomíná si, zda dívka křičela ještě něco jiného.
5. Za souhlasu procesních stran se četl úřední záznam o podaném vysvětlení [redacted] matky poškozené [redacted]. Ta v podstatných rysech potvrdila výpověď své dcery, doplnila, že dle vyjádření dcery měl pachatel erekci, přitahoval si její pánev na přirození, když byli na policii, výslech trval dlouho, pachatel stál ve své cele nahatý, to viděli všichni. Po incidentu byla dcera v šoku, bojí se, je odtazita, nechce o události mluvit. Dcera dosud není sexuálně aktivní, s chlapcem si dá maximálně pusku.
6. Konečně byl soudem vyslechnut zpracovatel znaleckého posudku o duševním stavu obžalovaného, znalec MUDr. Lumír Tauš, CSc., ten odkázal na závěry písemného vyhotovení znaleckého posudku. Obžalovaný dle znalce netrpí duševní poruchou ani chorobou ve smyslu psychózy, jeho osobnost je jednoduše strukturovaná, frustrovaná, s projevy životní nespokojenosti. Byla u něj zjištěna závislost na pervitinu a marihuaně, sexuální deviací obžalovaný netrpí. V době činu byl intoxikován pervitinem ve stavu středně těžké intoxikace, tento stav si přivodil sám za situace, kdy s podobnými stavy měl zkušenosti a je si vědom účinků pervitinu na svůj organismus, rozpoznávací a ovládací schopnosti jmenovaného byly středně těžce sníženy. Obžalovaným udávané sluchové halucinace nelze prokázat, ani je jednoznačně vyvrátit. Pokud by obžalovaný nadále užíval návykové látky, je jeho pobyt na svobodě nebezpečný pro velmi pravděpodobné opakování stavů s nebezpečným jednáním, znalec proto navrhl uložení ochranného léčení protitoxikomanického v ambulantní formě, dále doporučil, aby obžalovaný vyhledal pomoc psychoterapeuta, zabývajícího se léčbou sociálních dovedností a komunikací. K dotazům v hlavním líčení znalec uvedl, že ambulantní formu léčby navrhl s ohledem výrazné prodlevy v možnosti nařízení léčby ústavní, účel může splnit i léčba ambulantní. Dle znalce je nepravděpodobné, že by obžalovaný s užíváním návykových látek přestal sám, vzhledem k jeho osobním poměrům a dispozicím.

7. Dále byly provedeny listinné důkazy, a to zejména úřední záznam o zajištění osoby, protokoly o zadržení, lékařské zprávy, protokol o ohledání místa činu vč. fotodokumentace, záznam o testu DrugWipe, připojení poškozené s nárokem na náhradu nemajetkové újmy, opis z rejstříku trestů obžalovaného a trestní příkaz, vydaný ve věci Okresního soud v Liberci sp. zn. 2 T 96/2018. Soud měl k dispozici též kamerový záznam prostoru před autodílnou, jehož přehrání strany nepožadovaly.
8. Po zhodnocení shora uvedených důkazů soud dospěl k závěru, že vinu obžalovaného lze dovodit z částečného doznání obžalovaného a dále z výpovědi slyšených svědků, zejména samotné poškozené [REDAKCE] a podpůrně též [REDAKCE] a [REDAKCE] a tyto výpovědi hodnotil v kontextu pořízeného kamerového záznamu a dalších provedených listinných důkazů. Obžalovaným uplatněná obhajoba byla z převážné části vyvrácena, když poškozená zcela konkrétně a podrobně popsala způsob napadení ze strany obžalovaného, včetně okolností, souvisejících s naplněním znaků skutkové podstaty projednávaného zločinu, když se vyjádřila k tomu, že obžalovaný ji tiskl k sobě, třel se o ni přes oblečení přirozením a přirážel, a toto jednání, v podstatných rysech plně v souladu s výpovědi svědkyně, bylo zachyceno též na kameře před autoservisem, byť je tento záznam bez zvuku, je zcela patrné volání poškozené o pomoc, stejně jako intenzivní snaha obžalovaného překonat za užití fyzického násilí odpor poškozené, stejně tak jsou na kameře zachyceny mělké kopulační pohyby, které obžalovaný směřoval vůči poškozené. O sexuální motivu obžalovaného svědčí též jeho následné bezdůvodné obnažování při zadržení na policii, jak se podává z výpovědi svědků [REDAKCE]. Jednání obžalovaného, spočívající ve snaze násilím uspokojit svůj sexuální pud jiným způsobem než souloží, tedy bylo shora uvedenými důkazy jednoznačně prokázáno. Pakliže se obžalovaný hájil tím, že si poškozenou spletl se svou přítelkyní, u níž podobné jednání vnímá jako hru, nelze této obhajobě přiznat jakoukoli relevanci za situace, kdy je z výpovědi svědkyně i z kamerového záznamu patrný jednoznačně vyjadřovaný nesouhlas poškozené s jeho jednáním v podobě aktivní obrany, odpovídající fyzickým možnostem poškozené, a snahy vymanit se z držení, s obranou uspěla až poté, když se domohla pomoci od svědka [REDAKCE]. Jednání obžalovaného nelze v žádném případě označit za hru nebo snad za projev lásky, ale naopak za snahu uspokojit své potřeby bez ohledu na nesouhlas poškozené jako osoby, dotčené jeho jednáním. Obžalovaný se jednání dopustil pod vlivem pervitinu, kdy – jak uvedl znalec při hlavním líčení – právě při intoxikaci návykovou látkou se u obžalovaného objevuje znatelná heteroagrese, která jinak běžným povahovým rysem obžalovaného není. Dle lékařských zpráv, týkajících se přímo projednávaného incidentu, byla obžalovanému v den projednávaného skutku v 22:10 hod. odebrána krev, zkoumáním nebyla potvrzena přítomnost kanabinoidů jako látky obsažené v marihuaně, v krvi obžalovaného byl zjištěn metamfetamin v koncentraci 120,32 ng/ml a amfetamin v koncentraci 40,57 ng/ml, vzhledem k farmakokinetice byl tedy obžalovaný akutně ovlivněn návykovou látkou spíše ve fázi odbourávání. Jak se podává z dalších zpráv, obžalovaný byl od 23. 2. 2017 do 3. 3. 2017 po dobu 8 dnů hospitalizován v PN Kosmonosy (po incidentu, kdy bodnul do postele), během hospitalizace uvedl, že na psychotropních látkách není závislý, dokáže přestat ze dne na den, při nástupu byl intoxikován, projevoval se paranoidně, léčbu odmítl s tím, že abstinovat zvládne sám. Poté byl hospitalizován 31. 5. 2017 pro pokus o sebevraždu, kdy spolykal prášky, důvodem bylo, že slyšel hlas milované osoby a nemohl to vydržet. Lékař při uvedené hospitalizaci neshledal, že by byl obžalovaný aktuálně nebezpečný sobě nebo okolí, byla mu doporučena abstinence od alkoholu i drog.
9. Při právním posouzení jednání obžalovaného soud dospěl k těmto závěrům. Obžalovaný násilím donutil nezletilou [REDAKCE] k pohlavnímu styku, kdy vzhledem k tomu, že jmenované bylo v době jeho jednání teprve 16 let, čin spáchal na dítěti. Tímto jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. V citovaném ustanovení zákon chrání právo člověka (ženy i muže) na svobodné rozhodování o svém pohlavním životě a poskytuje mu ochranu před

neoprávněnými zásahy do jeho integrity v sexuální oblasti. Pokud jde o pojem „pohlavní styk“, tím je jakýkoli způsob ukájení pohlavního pudu na těle jiné osoby, který zahrnuje jednání vyvolaná pohlavním pudem, jejichž podstatou je fyzický kontakt s druhou osobou, tj. dotyk, který směřuje k ukojení sexuálního nutkání. Takto vymezené jednání směřuje k pohlavnímu uspokojení pachatele, ale nezáleží na tom, zda k němu v konkrétním případě skutečně dojde. Jednání obžalovaného, který se svým pohlavním údem třel (byť přes oblečení) o pánev a zadek poškozené, a přitom několikrát prováděl kopulační pohyby, za pohlavní styk, směřující k ukojení jeho pohlavního pudu, lze považovat též za formu pohlavního styku, byť méně invazivní, než je např. soulož nebo přímé osahávání genitálií bez bariéry v podobě oblečení. U obžalovaného nebyl zjištěn defekt intelektu, vzhledem ke způsobu, jakým se projednávaného skutku dopustil, pak bylo jednoznačně prokázáno, že věděl, že svým jednáním může ohrozit nebo porušit shora uvedený zákonem chráněný zájem, a tento následek způsobit chtěl, jednal tedy ve vztahu k základní skutkové podstatě v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Pokud jde o naplnění znaků kvalifikované skutkové podstaty (spáchání protiprávního jednání na dítěti) pak lze konstatovat, že obžalovaný mohl a měl vědět, že poškozené může být méně než 18 let (vzhledem k její drobnější postavě, skutečnosti, že měla na zádech batoh do školy, poškozenou potkal v době, kdy se děti mladší 18 let běžně venku pohybují) a bez ohledu na to, zda si toto uvědomoval či nikoli, mu byla uvedená skutečnost zcela lhostejná, ve vztahu naplnění kvalifikačního znaku skutkové podstaty tedy jednal přinejmenším v nedbalosti nevědomé ve smyslu § 16 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku.

10. Obžalovaný se dopustil projednávané trestné činnosti dříve, než byl odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Liberci ze dne 9. 7. 2018, č. j. 2 T 96/2018-63, pro přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 5 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 15 měsíců. Soud tak ve věci musel přistoupit k ukládání tzv. souhrnného trestu dle zásad uvedených v § 43 trestního zákoníku.
11. Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku soud uloží souhrnný trest podle zásad uvedených v 43 odst. 1 trestního zákoníku, když odsuzuje pachatele za trestný čin, který spáchal dříve, než byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek za jiný jeho trestný čin. Spolu s uložením souhrnného trestu soud zruší výrok o trestu uloženém pachateli rozsudkem dřívějším, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu. Souhrnný trest nesmí být mírnější než trest uložený rozsudkem dřívějším. V rámci souhrnného trestu musí soud vyslovit trest ztráty čestných titulů nebo vyznamenání, trest ztráty vojenské hodnosti, trest propadnutí majetku nebo trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, jestliže takový trest byl vysloven již rozsudkem dřívějším.
12. Za trestný čin projednávaný v této věci a ve věci Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 2 T 96/2018 je tedy nutno ukládat jeden trest v trestní sazbě trestného činu nejprísněji trestného, kdy nově uložený trest nesmí být mírnější než trest již uložený shora citovaným rozsudkem. Trestným činem nejprísněji trestným je zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 2 trestního zákoníku, neboť za něj může soud jeho pachateli uložit trest odnětí svobody na 2 léta až 10 let. Při úvaze o druhu a výši trestu soud hodnotil společenskou škodlivost trestných činů, osobu obžalovaného, možnost nápravy, polehčující a přitěžující okolnosti, dosavadní způsob života a jeho chování po činu, tedy veškeré skutečnosti uvedené v ustanovení §§ 38, 39 trestního zákoníku, §§ 41, 42 trestního zákoníku.
13. Obžalovanému v řízení polehčuje toliko skutečnost, že dosud nebyl soudně trestán, okolností přitěžující je u něj spáchání většího počtu (celkem dvou) trestných činů. Skutečnost, že obžalovaný se protiprávního jednání dopustil ke škodě dítěte (jinak přitěžující okolnost dle § 42 písm. h) trestního zákoníku) mu nepřitěžuje, neboť tato skutečnost je již znakem kvalifikované skutkové podstaty a její zahrnutí mezi přitěžující okolnosti by odporovalo zákazu dvojího přičítání. Stran společenské škodlivosti soud ve prospěch obžalovaného hodnotil, že ve srovnání

s jinými trestnými činy shodné právní kvalifikace se obžalovaný protiprávního jednání dopouštěl po poměrně krátkou dobu (přestože své jednání neukončil dobrovolně, ale až v důsledku aktivní obrany poškozené) a dopustil se jej způsobem, který ve srovnání s jinými zločiny znásilnění představuje spíše méně intenzivní zásah do osobní integrity oběti. Za této situace soud dospěl k závěru, že jednání obžalovaného, byť vysoce společensky škodlivé, bylo ještě poměrně ojedinělým excesem, a k naplnění účelu trestu může postačit ještě i uložení trestu alternativního v podobě podmíněně odloženého souhrnného trestu odnětí svobody ve výměře 3 let, tedy ještě výrazně při dolní hranici trestní sazby vůdčího trestního činu, když bude chování obžalovaného během zkušební doby zvýšeně sledováno a kontrolováno na obžalovaného bude působeno tak, aby se dalšího protiprávního jednání nedopouštěl. Vzhledem k okolnostem projednávaného skutku bude soud jako součást vedení řádného života akcentovat též řádný výkon uloženého ochranného léčení (jež je rozvedeno níže), které by právě ke změně životních postojů obžalovaného a k získání náhledu na protiprávní jednání mělo u jmenovaného zásadním způsobem přispět. Konečně pokud jde o soudem stanovenou zkušební dobu v trvání 3 let, tuto soud stanovil v uvedeném trvání s ohledem na dosavadní kriminální nenarušenost obžalovaného i s ohledem na potřebu sledovat mj. řádný výkon ochranného léčení, jako dobu všem okolnostem adekvátní. Soud zároveň zrušil výrok o trestu. S ohledem na ukládání souhrnného trestu pak byl zároveň zrušen výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Liberci ze dne 9. 7. 2018, č. j. 2 T 96/2018-63, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

14. Obžalovaný se projednávaného skutku dopustil pod vlivem pervitinu, na kterém je závislý, tedy spáchal trestný čin pod vlivem návykové látky a v souvislosti s jejím zneužíváním. Ze znaleckého posudku dále vyplývá, že u obžalovaného byla v souvislosti s užíváním návykových látek pervitinu a marihuany zjištěna toxická psychóza, pod jejich vlivem je obžalovaný heteroagresivní, účinky látky na svůj organismus zná, ale přesto se opakovaně přiváděl do stavu intoxikace. Soud proto dospěl k závěru, že jsou dány podmínky podle § 99 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, a obžalovanému vedle trestu uložil také ochranné opatření v podobě ochranného léčení protitoxikomanického v ústavní formě. V trestné činnosti obžalovaného byla jeho závislost na drogách významným faktorem (a to i v případě jednání ve věci Okresního soudu v Liberci sp. zn. 2 T 96/2018, k níž je ukládán souhrnný trest). Při hlavním líčení a v lékařských zprávách sice obžalovaný deklaroval snahu o absolvování léčby, případně přesvědčení, že je schopen své užívání drog zvládnout sám, k tomuto tvrzení je ale třeba přistupovat s výhradami v situaci, kdy obžalovaný tuto snahu v minulosti opakovaně deklaroval a ta se dosud mýjela účinkem, kdy k uskutečnění dlouhodobé a intenzivní léčby nedošlo. Potřebu uložení ochranného léčení indikoval též znalec, který též v hlavním líčení uvedl, že v případě dalšího užívání drog je pobyt obžalovaného na svobodě nebezpečný. Za těchto okolností soud shledává ochranné léčení za nezbytné, ohledně ambulantní formy se ztotožnil se návrhem znalce, když soud nezjistil takové skutečnosti, které by u obžalovaného možnost úspěšné léčby ambulantní formou vylučovaly. Je však třeba zdůraznit, že vzhledem k uložení podmíněného trestu odnětí svobody jako alternativy k trestu nepodmíněnému bude právě řádné podrobení se uložené léčbě významným faktorem při průběžném a též závěrečném hodnocení způsobu života obžalovaného v rámci zkušební doby podmíněného odsouzení.
15. K trestnímu řízení se s nárokem na náhradu nemajetkové újmy připojila prostřednictvím zmocněnce zvoleného zákonnými zástupci (rodiči) poškozená nezletilá [REDAKCE] soud se tedy musel zabývat také otázkou nemajetkové újmy, kdy při rozhodování vycházel z připojení poškozené s ohledem na výsledky provedeného dokazování. Poškozená se prostřednictvím zmocněnce připojila s nárokem na náhradu nemajetkové újmy v částce 100 000 Kč. K nemajetkové újmě zmocněnec uvedl, že v důsledku trestného činu se poškozená musela podrobit řadě psychologických vyšetření, vyhledat pomoc v oblasti řešení posttraumatických problémů, po dobu této terapie byla dlouhodobě omezena v běžném způsobu života, nebyla

schopna se soustředit na domácí činnosti ani školní povinnosti, trpí fobií z kontaktu s cizími lidmi, bojí se vycházet sama z domu, musela se naučit používat prostředky ochrany proti napadení a byla nucena vyhledat odbornou pomoc psychologa a kineziologa. Prostředky by použila ve prospěch fondu ohrožených dětí.

16. Při hodnocení následků trestného činu na osobu poškozené soud dospěl k závěru, že jednáním obžalovaného byla narušena její tělesná a duševní integrita a došlo k závažnému zásahu do jejího práva na lidskou důstojnost. Pokud jde o konkrétní okolnosti a závažnost tohoto narušení, soud přihlédl k tomu, že obžalovaný se dopustil vůči poškozené protiprávního jednání, jehož majoritní složkou bylo násilné sevření, znehybnění, kdy uspokojení sexuálního pudu bylo jednou ze složek tohoto jednání. Poškozená z jednání obžalovaného vnímala zejména účinky jeho sevření, zrychlené dýchání a vzdechy, tření pohlavního údu obžalovaného o její tělo přes oblečení. Přestože se ve srovnání s jinými trestnými činy znásilnění jedná o zásah menší intenzity (přestože jej není namístě jakkoli bagatelizovat), je na druhou stranu třeba zohlednit i skutečnost, že takového jednání se obžalovaný dopustil vůči dítěti, tedy osobě, která je mravně a tělesně teprve ve vývinu a u nichž je třeba obzvlášť akcentovat ochranu před jakýmkoli útoky na jejich pohlavní nedotknutelnost, kdy obzvlášť u těchto osob mohou nedobrovolné nebo předčasné sexuální aktivity nepříznivě ovlivnit vývoj jejich osobnosti. Při stanovení výše náhrady nemajetkové újmy podle § 2956 občanského zákoníku pak soud přihlédl mj. také ke shrnutí rozhodovací činnosti českých soudů na trestním úseku, které zpracoval Nejvyšší soud ČR pod sp. zn. Tpjn 54/2015. Z tohoto shrnutí vyplývá, že např. částku 300 000 Kč jako náhradu nemajetkové újmy přiznal poškozeným např. Krajský soud v Hradci Králové ve věcech sp. zn. 6 T 1/2015 a 7 T 9/2014, kdy se jednalo o náhradu přiznávanou nezletilým poškozeným, podobně u pokusu znásilnění ve věci Městského soudu v Praze, sp. zn. 61 To 386/2016, přiznal soud poškozené u pokusu znásilnění jako náhradu imateriální újmy částku 200 000 Kč. Při zásazích, způsobených jednáním menší intenzity, přiznal Vrchní soud v Praze ve věci 2 To 53/2016 jako náhradu imateriální újmy částku 100 000 Kč (poškozený měl 5 let) a podobně přiznal částky 30 000 Kč a 50 000 Kč u poškozených ve věku 5 a 7 let Městský soud v Praze ve věci sp. zn. 63 Tm 1/2016. Jak konstatoval ve výše citovaném rozhodnutí Vrchní soud v Praze, základem analýzy pro určení výše nemajetkové újmy v penězích je zjištění takových okolností, které soudu umožní založit svoji úvahu na určitém kvantitativním posouzení základních souvislostí posuzovaného případu. Tato výše musí být přiměřená, aby nešlo jen o formální gesto, musí být i reálné a fakticky dosažitelná a nemůže být ve vztahu k obžalovanému úplně likvidační, přičemž musí být u něho zachována alespoň určitá motivační stránka. Ve zde projednávané věci nelze v žádném případě opomenout negativní dopad sexuálního násilí ze strany obžalovaného. Míru potřebné satisfakce ze strany obžalovaného zvyšuje také jeho postoj k projednávanému skutku, kdy obžalovaný své jednání do značné míry popírá a bagatelizuje jeho následky, účinné odčinění způsobené újmy jakýmkoli jiným způsobem než v penězích je tedy zcela vyloučeno. Po uvážení významu všech rozhodných okolností soud dospěl k závěru, že v projednávané věci se jako adekvátní jeví přiznání nároku na náhradu nemateriální újmy ve výši uplatněné poškozenou, tj. 100 000 Kč, když soud přihlédl k tomu, že v případě znásilnění se jedná o velmi závažný zásah do osobní integrity poškozené, která je nadto ještě dítětem, a zároveň zohlednil ještě relativně nižší (byť v žádném případě nikoli zanedbatelnou) intenzitu tohoto sexuálního násilí. Soud vzal v potaz též majetkové možnosti a poměry obou jmenovaných s ohledem na satisfakční a rovněž preventivně-sankční funkci náhrady imateriální újmy mezi obžalovaným a poškozenou, kdy dospěl k závěru, že uplatněný nárok na náhradu nemajetkové újmy v uvedené výši je zcela adekvátní.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání **do osmi dnů** od jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, prostřednictvím Okresního soudu v Liberci, písemně, ve trojím vyhotovení, pokud se strany práva na odvolání již nevzdaly. V téže lhůtě, nebo v lhůtě

dodatečně stanovené předsedou senátu musí být odvolání písemně odůvodněno. Z odůvodnění musí být patrné, proti kterému výroku odvolání směřuje a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Ústí nad Labem, - pobočka v Liberci. Státní zástupce může rozsudek napadnout ve všech výrocích a je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obžalovaného. Obžalovaný může rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Liberec 13. března 2019

JUDr. Blanka Škrétová v.r.
předsedkyně senátu

